

LIBRIS | We know
books

CEALALTĂ DOAMNĂ

MARY
KUBICA

Traducere din limba engleză de
LAURA NURELDIN

PASSPORT
HERG BENET

2021

SADIE

CASA ARE CEVA straniu. Ceva care mă sâcâie, care mă face să mă simt nelalocul meu, deși nu știu ce anume mă face să mă simt așa. La suprafață e idilică – gri cu o verandă mare, acoperită, care ține cât toată lungimea casei. E pătrătoasă și mare, o vilă obișnuită, cu etaj și cu ferestre aliniat simetric într-un fel plăcut ochiului. Chiar și strada e fermecătoare, în pantă și mărginită de copaci, plină de case adorabile și îngrijite.

La suprafață, n-are ce să nu-ți placă. Dar m-am învățat să nu mă iau după aparențe. Nu mi-e de ajutor nici faptul că ziua e gri, ca și casa. Dacă ar fi soare, poate că așa avea altă atitudine.

— Aia e, îi spun lui Will, arătându-i-o cu degetul pentru că este exact la fel cu cea din poza pe care a primit-o Will de la executorul testamentar.

Săptămâna trecută, Will a venit cu avionul în Portland, ca să se ocupe de acte. Apoi a zburat înapoi, ca să putem veni aici împreună cu mașina. Data trecută n-a avut timp să vadă casa.

Will tace și oprește mașina în mijlocul străzii. Amândoi ne aplecăm în față în același timp, ca s-o vedem mai bine; la fel fac și băieții de pe bancheta din spate.

LIBRIS | We know books

Nimeni nu spune nimic, nu din prima, până când Tate exclamă că e *enormă* – ușor peltic, așa cum vorbesc mulți copii de șapte ani – iar Will râde, copleșit de bucuria că, în afară de el, mai e cineva care vede avantajele mutării noastre în Maine.

Casa nu e enormă, nu chiar, dar, prin comparație cu un apartament de 110 metri pătrați, cam este, mai ales că are și curte. Tate n-a mai avut niciodată curtea lui.

Will calcă ușor pe accelerație și intră încet cu mașina pe alee. După ce o oprește, coborâm – unii, mai rapid decât ceilalți, deși câinii se mișcă cel mai iute – și ne întindem picioarele, recunoscători măcar pentru faptul că s-a terminat drumul lung. Aerul de afară e diferit de cel cu care sunt obișnuită, e impregnat cu izul de pământ reavăn, de apă sărată și de pădure. Nu miroase deloc a „acasă“. Strada e liniștită, dar nu e o liniște care să-mi placă. E o liniște stranie, tulburătoare și, brusc, îmi amintesc că aglomerația înseamnă siguranță. Că șansele să se întâmple ceva rău sunt mai mici atunci când te afli într-o mulțime. Există o părere greșită conform căreia e mai bine să trăiești la țară, că e mai sigur decât la oraș, dar pur și simplu nu e adevărat. Nu și atunci când ieși în calcul numărul disproporționat de oameni care locuiesc în mediul urban și sistemul sanitar inadecvat din mediul rural.

Mă uit la Will, care a pornit spre treptele verandei, flancat de câinii care aleargă și îl depășesc. El nu e reticent, ca mine. Aproape că țopăie, abia așteaptă să intre și să vadă cum arată totul. Mă cam enervează, pentru că eu nu voiam să venim.

Se oprește la prima treaptă; abia atunci realizează că eu nu l-am urmat. Se întoarce spre mine, rămasă lângă mașină, și mă întreabă:

— E totul în regulă?

LIBRIS

We know

Nu-i răspund, pentru că nu sunt sigură că totul e în regulă.

Tate țâșnește în urma lui Will, dar Otto, băiatul nostru de paisprezece ani, ezită la fel ca mine, și el reticent. Mereu ne-am asemănat mult.

— Sadie, reia Will, vii?

Îmi spune că e frig afară, lucru pe care nu l-am remarcat pentru că am fost atentă la altele, cum ar fi că pomii din jurul casei sunt atât de înalți, încât îi iau lumina. Și la cât de periculoasă și alunecoasă trebuie să fie strada asta abruptă atunci când ninge. În vârful colinei, văd un bărbat care stă în picioare, pe gazonul casei lui, cu o greblă în mână. S-a oprit din greblat și a rămas acolo, probabil uitându-se la mine. Ridic mâna să-l salut, ca între vecini. Nu-mi răspunde. Se întoarce cu spatele și se reapucă de greblat. Mă uit iarăși la Will, care nu spune nimic despre bărbatul acela. Sunt sigură că l-a văzut și el.

— Haide, spune Will, urcând treptele cu Tate alături. Hai să intrăm.

Când ajunge la ușă, Will bagă mâna în buzunar și scoate cheile casei. Bate mai întâi, dar nu așteaptă să-i deschidă cineva. În timp ce Will descuie și deschide ușa, Otto se îndepărtează de mine, lăsându-mă în urmă. Mă iau după el, fiindcă nu vreau să rămân afară singură.

Înăuntru descoperim că e o casă veche, cu lambriuri de mahon, draperii grele, tavane cu stucaturi, pereți maro cu verde închis. Miroase a mucegai. E întunecat și mohorât.

Ne înghesuim în vestibul și cântărim din ochi casa — parterul este împărțit în mod tradițional, cu camere separate. Mobilierul e de o eleganță austeră, neprimitoare.

Îmi atrag atenția picioarele curbate ale mesei din sufragerie. Sfeșnicul cu multe brațe, care stă acolo, pe blat.

Pernuțele îngălbenite ale scaunelor. Abia dacă o zăresc pe ea, în capătul scărilor. Dacă n-aș fi prins cu coada ochiului o mișcare, probabil că nici n-aș fi observat-o. Însă iat-o acolo, o siluetă sumbră îmbrăcată în negru. Jeanși negri, tricou negru, picioare desculțe. Are părul negru, lung, iar bretonul îi cade peste față și pe lângă tâmple. Ochii îi sunt conturați cu tuș negru, gros. Totul e negru, cu excepția scrisului de pe tricou, care spune *I want to die*. Are un cercel în nas. Pielea ei, în contrast cu tot restul, este albă, palidă, fantomatică. E slabă.

O vede și Tate. În secunda aia, pleacă de lângă Will și vine lângă mine, se ascunde în spatele meu, lipindu-și fața de șoldurile mele. Nu-i stă în fire să se sperie. Nici mie nu-mi stă în fire să mă sperii, și totuși realizez că mi s-a ridicat părul de pe ceafă.

— Bună, îngaim eu.

Acum o vede și Will. O privește; îi rostește numele. Începe să urce spre ea, iar treptele scârțâie sub pașii lui, parcă protestând față de sosirea noastră.

— Imogen, spune el, cu brațele larg deschise, așteptându-se, cred, ca ea să se lase îmbrățișată.

Dar ea nu o face, pentru că are șaisprezece ani și stă față-n față cu un bărbat pe care aproape că nu-l cunoaște. Nu pot s-o învinovățesc pentru asta. Și totuși, fata posacă, melancolică, nu e deloc ce mi-am imaginat când am descoperit că am devenit tutorii unui copil.

Când vorbește, vocea îi e acidă și joasă – nu ridică glasul niciodată; nici n-are nevoie să o facă. Tonul scăzut e mult mai neliniștitor decât ar fi un strigăt.

— Stați în pula mea departe de mine, spune ea, rece.

Privește, mânioasă, peste balustradă. Fără să vreau, îmi duc mâinile la spate, să-i acopăr urechile lui Tate. Will încremenește pe loc. Își coboară brațele. Will n-a

LIBRIS | We know books

mai văzut-o niciodată, cu excepția săptămânii trecute, când a venit aici și s-a întâlnit cu executorul testamentar. Atunci a semnat actele și a intrat în „posesia“ fetei, deși au fost făcute aranjamentele necesare pentru ca ea să stea cu o prietenă până când Will, băieții și cu mine ajungeam aici cu mașina.

Fata întreabă, cu glas încărcat de furie:

— De ce ați venit la mine?

Will încearcă să-i spună — răspunsul e simplu: dacă n-am fi fost noi, probabil că ar fi ajuns la vreun orfelinat sau casă maternală până când împlinea optsprezece ani, asta dacă nu cumva i s-ar fi acordat emanciparea, lucru puțin probabil la vârsta ei — dar ea nu-și dorește un răspuns. Se întoarce cu spatele la Will și dispare într-una dintre camerele de la etaj, de unde se aud zgomote ca și cum ar trânti lucruri. Will dă să meargă după ea, dar îl opresc.

— Las-o puțin.

Fata asta nu seamănă deloc cu fetița pe care ne-a arătat-o Will în fotografie. O brunetă pistruiată și plină de veselie, în vârstă de șapte ani. Fata asta e diferită, mult schimbată. Anii n-au fost blânzi cu ea. Fata vine la pachet cu casa, un lucru care ne-a fost lăsat prin testament, laolaltă cu clădirea, cu diverse obiecte și cu activele din bancă. Are șaisprezece ani, e aproape pregătită să se descurce singură — lucru pe care am încercat să-l susțin, spunând că are, cu siguranță, vreo prietenă sau vreo cunoștință dispusă s-o ia până când împlinește optsprezece ani — dar Will a spus nu. După moartea lui Alice, doar noi i-am mai rămas, singura familie, deși eu o văd acum pentru prima oară. *Are nevoie să fie cu familia*, așa mi-a spus Will la vremea respectivă, adică doar acum câteva zile, deși pare că au trecut săptămâni de atunci. *Cu o familie care*

LIBRIS | We know
books

s-o iubească și care să aibă grijă de ea. E complet singură, Sadie.
Instinctul meu matern se activase atunci și începusem să mă gândesc la copilul ăsta orfan, rămas singur pe lume, un copil care ne mai are doar pe noi.

Eu nu voiam să vin. Spusesem că ea ar trebui să vină la noi. Dar erau mult mai multe chestiuni de luat în calcul, așa că am venit cu toții, în ciuda rezervelor mele.

Mă întreb acum, și nu e prima oară în decurs de o săptămână, ce efect dezastruos va avea schimbarea asta asupra familiei noastre. Cu siguranță n-o să fie acel nou început pe care-l visează Will cu atâta încredere.

SADIE

Șapte săptămâni mai târziu...

SIRENA NE-A TREZIT la un moment dat, în toiul nopții. I-am auzit vaietul. Am văzut luminile care pătrundeau prin fereastra dormitorului în timp ce Will întindea mâna să-și ia ochelarii de pe noptieră și se ridica iute în pat, aranjându-și rama pe nas.

— Ce-i asta? întrebuse el, ținându-și respirația, dezorientat și confuz, iar eu îi spuseseam că e o sirenă.

Rămăsese tăcut câteva clipe, ascultând cum vaietul se îndepărta și scădea în intensitate, fără să tacă de-a binelea. Încă mai auzeam ambulanța oprită undeva în josul străzii, nu departe de casa noastră.

— Ce crezi că s-a întâmplat? mă întrebuse Will, iar eu mă gândisem la cuplul în vârstă din vecini, la bărbatul care își plimba soția în căruț cu roțile, deși el abia mai putea merge.

Amândoi cu părul alb, ridați, iar el cu spinarea îndoită ca a cocoșatului de la Notre Dame. El îmi părea mereu obosit, de parcă ea ar fi trebuit să-l împingă, și nu invers. Nu-l prea ajuta nici panta abruptă a străzii care cobora spre ocean.

LIBRIS

We know
books

— Familia Nilsson, spuseserăm Will și cu mine în același timp.

Lipsa de empatie din glasurile noastre se datora faptului că te aștepti la așa ceva în cazul oamenilor în vârstă. Se rănesc, se îmbolnăvesc; mor.

— Cât e ceasul? îl întrebam pe Will, dar el își puse deja ochelarii înapoi, pe noptieră.

— Nu știi, îmi răspunsese el, apoi mă îmbrățișase strâns, cuprinzându-mi talia cu un braț, iar subconștientul meu ne împinsese trupurile mai aproape.

Adormiserăm așa, uitând complet de sirena care ne smulsese din vise.

Dimineață fac un duș și mă îmbrac, încă obosită după o noapte în care n-am reușit să mă odihnesc. Băieții sunt în bucătărie, mănâncă micul dejun. Aud agitația de la parter și ies destul de stingheră din dormitor, în casa în care mă simt ca o străină din cauza lui Imogen. Pentru că Imogen are un fel anume de a ne face să ne simțim nedoriți, chiar și după atâta vreme.

Pornesc pe hol. Ușa lui Imogen e întredeschisă. Ea e în cameră, ceea ce mi se pare ciudat, pentru că ușa de la camera ei nu e niciodată deschisă dacă ea e înăuntru. Nu știe că e deschis și că eu stau pe hol și mă uit la ea. E cu spatele la mine, aplecată spre o oglindă, în timp ce își desenează dungile de tuș de pe pleoape.

Trag cu ochiul în camera lui Imogen. Pereții sunt zugrăviți într-o culoare închisă și sunt plini de afișe cu artiști și trupe care seamănă foarte bine cu ea – păr lung și negru, ochi fardați cu negru, haine negre. Deasupra patului are un fel de voal negru, ca un soi de baldachin. Patul e nefăcut, iar cuvertura gri închis e aruncată pe podea. Draperiile groase sunt închise, împiedicând lumina

LIBRIS | We know books

să intre. Gândul îmi zboară la vampiri.

Imogen termină cu tușul. Îi pune capacul și se răsucește prea repede ca să apuc să mă retrag:

— Ce pula mea vrei? mă întrebă, iar furia și vulgaritatea întrebării ei îmi taie răsufierea, deși nu știu de ce.

Nu e prima oară când îmi vorbește așa. Ar fi trebuit să mă obișnuiesc de-acum. Imogen vine așa de repede spre ușă, încât inițial mi se pare că o să mă lovească, ceea ce n-a făcut niciodată, dar viteza cu care s-a mișcat și expresia de pe fața ei mă fac să mă gândesc că ar fi în stare. Tresar fără să vreau și mă dau mai în spate, dar ea îmi trânteste ușa-n nas. Sunt recunoscătoare că mi-a trântit ușa-n nas în loc să mă lovească. Chiar dacă ușa se trânteste la un centimetru de fața mea.

Inima îmi bubuie în piept. Rămân în picioare pe hol, cu răsufierea tăiată. Îmi dreg glasul, încercând să-mi revin din șoc. Mă apropiu, bat cu încheieturile degetelor în ușa din lemn și spun:

— Plec spre feribot în câteva minute. Dacă vrei să te duc...

Deși știu că n-o să-mi accepte oferta, vorbesc cu un glas entuziasmat care mă scârbește. Imogen nu răspunde.

Mă întorc pe călcâie și cobor, atrasă de aromele micului dejun. Când ajung jos, îl găsesc pe Will la aragaz. Stă în picioare, cu un șorț pe el, și învârte clătite în timp ce cântă una dintre piesele alea de pe CD-urile ritmate pe care le ascultă Tate, ceva mult prea săltăreț pentru șapte și un sfert dimineața.

Se oprește când mă vede.

— Ești bine? mă întrebă el.

— Da, îi răspund, încordată.

Câinii fac ture pe lângă picioarele lui Will, în speranța că poate le pică ceva. Câinii sunt mari, iar bucătăria e

LIBRIS | We know books
 mică. Abia încăpem patru, darămite șase. Chem câinii la mine, apoi îi expediez la joacă în curtea din spate.

Când mă întorc, Will îmi zâmbeste și îmi oferă o farfurie. Mă rezum la cafea și îi spun lui Otto să termine mai iute de mâncat. Stă la masa din bucătărie aplecat peste clătitele din farfurie, cu umerii adunați ca să pară mai mic. Lipsa lui de încredere în sine mă îngrijorează, deși îmi spun că e ceva normal la paisprezece ani. Fiecare copil trece prin faza asta, dar mă întreb dacă toți o și depășesc.

Imogen trece prin bucătărie călcând apăsat. Jeanșii negri îi sunt sfâșiați pe pulpe și la genunchi. În picioare are bocanci negri militari, dar cu toc de aproape patru centimetri. Chiar și fără bocancii ăia, tot e mai înaltă decât mine. În urechi i se bălângănesc cranii de corb. Pe tricoul ei scrie *Normal people suck*. Stând la masă, Tate încearcă să citească textul cu voce tare, așa cum face cu toate tricourile inscripționate ale lui Imogen. Băiatul citește bine, dar ea nu stă pe loc suficient cât să apuce să vadă ca lumea textul. Imogen întinde mâna spre un dulap de bucătărie. Trage de ușa cât pe ce s-o smulgă din balamale, se uită în dulap, apoi trânteste ușa la loc.

— Ce cauți? întrebă Will, mereu dornic să ajute, dar Imogen găsește ceea ce căuta – un baton *Kit Kat* pe care îl desface și din care mușcă.

— Am făcut micul dejun, spune Will.

Ochii albaștri ai lui Imogen privesc dincolo de Otto și Tate și de masa de bucătărie, la locul gol care o așteaptă, și spune doar atât:

— Bravo ție.

Se răsuțește pe călcâie și iese din încăpere. Îi auzim călcătura apăsată a bocancilor pe dușumea. Auzim ușa de la intrare cum se deschide și se închide și abia atunci, când ea nu mai este în casă, pot să respir.